

Moje myšlenky k online semináři o komunistických zločinech

Je třeba komunistické zločiny stále připomínat. Mnoho mladých lidí si není vědomo, jakých hrůz se komunisté dopouštěli (na mnoha místech bohužel stále dopouští). Je třeba to připomínat a opakovat stejně jako hrůzy nacismu, aby se podobné události již neopakovaly.

V roce 1948 se někteří demokratičtí politici mohli zachovat uvědoměleji, nicméně si myslím, že bychom jim nástup komunistů neměli klást za vinu. V té době se komunisté profilovali (a byli podporováni válkou zdevastovaným obyvatelstvem) jako spása nebo při nejmenším poctivá strana pro lidi.

V ČSR byla velká komunita ukrajinců, která se po 89 ještě rozrostla a v ČR existuje v symbiotickém vztahu. Z hlediska událostí dní nedávných by bylo velmi nefér nezachovat se k této komunitě s respektem a úctou.

Komunistický režim se bál veřejných pohřbů proto, že by si na nich lidé mohli uvědomit, jak zkažený režim to je. Proto pohřbívali některé lidi pod jinými jmény. Celý systém byl založen na strachu, i komunisté měli strach z toho, že lidé prozřou, seberou odvahu a postaví se útlaku.

Základní myšlenka komunismu není zlá, provedení ovšem značně pokulhává. Je dost možné, že z biologických důvodů není možné myšlenku komunismu zavést tak, aby lidem skutečně prospěla. Zatím se to na celostátní úrovni nepovedlo, ačkoli na nižších úrovních to jde, např. vztah páníčka se psem je ryze komunistický, vztahy v rodinách také. Ve větší skupině to ale již nejde, nejspíše proto, že zde již není taková důvěra mezi jednotlivými členy skupiny.

Otázka vyrovnání se s minulostí je v mnohých oblastech velmi palčivá. Například mnoho Rusů po rozpadu SSSR dlouho hledalo novou národní identitu v Rusku. Nebo sudetská otázka. Těžko říci, co zde bylo špatně a proč tomu tak v těchto oblastech bylo.

Nacismus zmařil 17 000 000 lidských životů.

Komunismus zmařil cca 100 000 000 lidských životů.

Domnívám se, že je morální povinností každého člověka udělat vše pro to, aby se podobná zvěrstva již neopakovala.